

kdy dojde na soud nová přihláška, jest odevzdací listina v právní moci. Odevzdací listina doručena byla dědičce Josefě Š-ové dne 26. ledna 1932. Přihláška Útulny slepých dívek došla na soud dne 11. března 1932, tedy dávno po uplynutí rekursní lhůty. Poněvadž odevzdací listina je v právní moci, nelze podle § 180 nesp. říz. projednávatí pozůstalost znovu. Jestliže tedy první soud, jak praví, nemaje po ruce spisy, nejprve z opatrnosti vydal zákaz výplaty vkladů »protože se našla poslední vůle a bude nutno projednatí pozůstalost znovu« a pak toto opatření zrušil pokud se týče odvolal, je stížnost do tohoto posléz uvedeného rozhodnutí bezdůvodná, poněvadž rozhodnutí odpovídá zákonu (§ 180 nesp. říz.). Není tu místa pro odkázání na pořad práva z důvodů odporujících si přihlášek podle § 126 nesp. říz., neboť takovýchto přihlášek v době, kdy napadené usnesení bylo vydáno, tu nebylo. Jakmile je pozůstalost pravoplatně odevzdána, nelze ani nové dědické přihlášky na soud přijímatí. Dědic, dovolávající se nalezené poslední vůle a silnějšího dědického důvodu, nemá k nabytí pozůstalosti jiné cesty, než žalobu podle § 823 obč. zák. (hereditatis petitio) a § 180 nesp. pat.

N e j v y š š í s o u d obnovil projednání pozůstalosti po zesnulé Marii V-ové a uložil prvému soudu, by přihlížeje k nově objevené poslední vůli pokračoval v pozůstalostním řízení.

D ů v o d y:

Objeví-li se po odevzdání dědictví poslední vůle, nemá se podle § 180 nesp. říz. projednávatí pozůstalost znovu, nýbrž osobám, které by mohly nabytí práv z této poslední vůle, jest volno sporem se jich domáhati. Toto ustanovení má však na mysli pravoplatné odevzdání pozůstalosti (srv. rozh. čís. 412 sb. n. s.), takže jest z něho opakem souditi, že, objeví-li se poslední vůle před pravoplatným odevzdáním pozůstalosti, jakž se stalo v tomto případě, jest pozůstalostní řízení obnoviti a při pokračování v něm přihlížeti k poslední vůli nově objevené. Prvý soud však svým usnesením prohlásil, že dosavadní pozůstalostní řízení zůstává v platnosti v plném obsahu projednacího protokolu, jakož i vydaných z něho usnesení a odevzdací listiny bez ohledu na nově se objevivší poslední vůli a rekursní soud usnesení to potvrdil. I když nelze přisvědčiti stěžovateli, že jest tu zmatečnost, stačí, by dovolacímu rekursu do souhlasných usnesení obou nižších soudů bylo vyhověno po rozumu § 46 (2) zák. o nesp. říz. z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. z důvodu, že usnesení to, jak dolíčeno a jak právem odvolací rekurs vytýká, odporuje zákonu.

Čís. 11816.

Nájem, požívající ochrany nájemníků, není nezpeněžitelný a může býti předmětem exekuce.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R I 463/32.)

S o u d p r v é s t o l i c e zastavil exekuci vnucenou správou na nájemní práva dlužníková, požívající ochrany nájemců, ježto při zpeněžení

nájemních práv byl by dlužník připraven o svá práva zakládající se v ochraně nájemců a byl by nucen hledati si jiný předmět nájmu, jenž nepožívá ochrany nájemců. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a nařídil prvému soudu zahájení vnucené správy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nájem, jenž požívá ochrany nájemníků, není, jak tvrdí dovolací rekurentka, právem ryze osobním a proto nepřenositelným. To vyplývá mimo jiné zejména z ustanovení § 6 zákona o ochraně nájemníků o přechodu nájmu na příslušníky rodiny v případě smrti nájemníka neb opuštění společné domácnosti. Nájem, požívající ochrany nájemníků není také nezpeněžitelným. Obmezení, která zákon o ochraně nájemníků u takového nájmu stanoví na příklad v § 1 (2) čís. 7 a 8 zpeněžení nájmu nevylučují. Dle toho námitky dovolací rekurentky proti napadenému usnesení, pokud se týče proti povolení vnucené správy nájemního práva oním usnesením (§ 334 ex. ř.) nejsou opodstatněny.

Čís. 11817.

Vyhovění návrhu dlužníka na zrušení exekuce (§ 40 ex. ř.) není na závadu, že dlužník své tvrzení o zaplacení vymáhané pohledávky nedoložil, nevyjádřil-li se vymáhající věřitel o tomto návrhu v dané mu lhůtě.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R I 467/32.)

Návrh dlužníka, by byla exekuce zrušena, **s o u d p r v ě s t o l i c e** zamítl a poukázal navrhovatele na pořad práva. **D ů v o d y:** Dlužník tvrdí, že zaplatil celou dlužnou pohledávku. Vymáhající věřitel to popírá a žádá o pokračování v exekučním řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o tom, zda dlužník úplně zaplatil, závisí od zjištění sporných okolností (žaloba opoziční), musela býti žádost o zrušení exekuce zamítnuta a dlužník se svým nárokem odkázán na pořad práva. **R e k u r s n í s o u d** zrušil exekuci podle § 40 ex. ř. **D ů v o d y:** K návrhu povinného na zrušení exekuce byla vymáhající strana soudem vyzvána, by se o tomto návrhu do osmi dnů vyjádřila, jinak že soud bude míti za to, že s návrhem tím souhlasí. Toto vyzvání bylo zástupci vymáhající strany doručeno dne 15. prosince 1931, avšak ve stanovené lhůtě vyjádření vymáhající stranou nebylo podáno. Podle § 56 třetí odstavec ex. ř. budiž o osobách, které zameškaly lhůtu ku písemnému prohlášení nebo k vyjádření o návrhu pokládáno, že k návrhu přisvědčují, leč by zákon něco jiného stanovil. Neměl proto první soud k návrhu na pokračování v řízení dražebním, který byl vymáhající stranou po uplynutí osmidenní lhůty, tedy opožděně podán, přihlížeti, nýbrž ve smyslu citovaného ustanovení pokládati za to, že vymáhající strana se zrušením exekuce souhlasí a na základě toho exekuci podle § 40 ex. ř. zrušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.